

Sygn. akt: I C 184/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 6 kwietnia 2012 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Witold Cieślik

Protokolant: Ewelina Kurdziel

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2012 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa S. B. i D. B.

przeciwko Fabryce (...) S.A. w C.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Fabryki (...) S.A. w C. na rzecz powódki S. B. kwotę 20.000 złotych (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej Fabryce (...) S.A. w C. na rzecz powoda D. B. kwotę 20.000 złotych (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,

III. oddala powództwa w pozostałym zakresie,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki S. B. kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda D. B. kwotę 1.484,45 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

VI. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Lubinie) kwotę 2000 złotych, tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 184/12

UZASADNIENIE

Powódka S. B. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej Fabryki (...) S.A. w C. kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci ojca wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany D. B. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej Fabryki (...) S.A. w C. kwoty 32 500 zł, na która składała się kwota 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci ojca oraz kwoty 12 500 zł z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej po śmierci ojca wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwów powodowie wskazali, że ich ojciec M. B. (1), był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w C. jako formiarz, zaś do jego obowiązków należało przygotowywanie i wykonywanie form odlewniczych, a podczas wykonywania prac formiarza korzystał z pomocy suwnicy. Podali również, iż w dniu 09.01.2009 r. B. C. (1), będąc zatrudniona w Fabryce (...) S.A. w C. na stanowisku suwnicowej, nieumyślnie spowodowała śmierć M. B. (1)

w ten sposób, że współpracując bezpośrednio z poszkodowanym, przemieszczała przy pomocy suwnicy torowy wózek platformy w sposób niezgodny z zasadami BHP, skutkiem czego M. B. (2) został dociśnięty dyszlem wozu do drzwi bramy zakładu, w wyniku czego doznał ciężkich obrażeń ciała skutkujących śmiercią, za który to czyn B. C. (1) została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 30.06.2009 r. w sprawie o sygn. akt II K 174/09. Powodowie podnieśli nadto, że odpowiedzialność strony pozwanej jest bezsporna, bowiem wynika z art. 120 k.p., czyli z odpowiedzialności za działania swoich pracowników, którzy przy wykonywaniu swoich obowiązków pracowniczych, wyrządzili szkodę osobie trzeciej, którą może być inny pracownik zatrudniony w tej firmie. Powodowie przyznali również, iż ich ojciec trakcie zdarzenia w skutek którego poniósł śmierć, współpracował z B. C. (1) przy przemieszczaniu przy pomocy suwnicy torowego wozu platformowego, w sposób niezgodny z zasadami BHP, dlatego doszło z jego strony do przyczynienia się do powstania szkody, jednak przyczynienie to nie przekracza 50%.

Powódka S. B. argumentowała także, iż w chwili śmierci swojego ojca miała 23 lata i dopiero wchodziła w dorosłe życie, zaś brak rodzica służącego radą stanowi dla niej niewymierną stratę, tym bardziej, iż zawsze mogła liczyć na pomoc ojca, z którym podróżowała, chodziła na spacer. Utrata ojca była dla niej dotkliwym i ciężkim przeżyciem wprowadzającym w jej życiu wiele smutku i cierpienia. Uzasadniała poza tym, że kwota 40 000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest adekwatna do doznanej przez nią krzywdy, przy czym dochodzi pozwem połowę tej kwoty z uwagi na przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody.

Powód D. B. argumentował także, iż w chwili śmierci ojca miał zaledwie 19 lat i był bardzo związany emocjonalnie ze zmarłym. Mieli wspólne zamiłowanie sportowe, bowiem trenuje piłkę nożną, natomiast zmarły przychodził na jego mecze i dopingował go, cieszył się z nim z wygranej, pocieszał po przegranej. Uzasadniał poza tym, że mógł zawsze liczyć na pomoc i wsparcie ojca, którego śmierć, pograżyła powoda w bólu i rozpacz, pozostawiając uczucie pustki i osamotnienia po utracie ojca. Zdaniem powoda, kwota 40 000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy, przy czym dochodzi pozwem połowę tej kwoty z uwagi na przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody.

Według powoda, śmierć jego ojca w znaczący sposób pogorszyła jego sytuację życiową, gdyż obecnie pozostaje na utrzymaniu matki, zaś zmarły był podporą dla niego, wspierając go, w tym materialnie i został pozbawiony tej pomocy finansowej i każdej innej na etapie dorastania i kształcenia oraz wchodzenia w dorosłe życie, usamodzielnianie się. Powód oszacował roszczenie przysługujące mu z tytułu znacznego pogorszenia się jego sytuacji życiowej na kwotę 25 000 zł, przy czym dochodził pozwem połowę tej kwoty z uwagi na przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody.

Strona pozwana Fabryka (...) S.A. w C. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że w dniu 09.01.2009 r. doszło do wypadku, w wyniku którego M. B. (1) doznał ciężkich obrażeń ciała skutkujących jego śmiercią w związku z czym wypłaciła dobrowolnie rodzinie po zmarłym zapomogę losową w wysokości 6 000,00 zł oraz odprawę pośmiertną w wysokości 13 080,60 zł, która przysługiwała małżonce oraz dzieciom zmarłego, co może mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia, którego powodowie się domagają. Według strony pozwanej, brak jest zatem podstaw, aby pracodawca w szerszym zakresie odpowiadał za śmierć M. B. (1). Strona pozwana wyraziła współczucie dla rodziny zmarłego, wskazując przy tym, że nie pozostawiła bliskich zmarłego bez wsparcia, wypłacając im wskazane należne kwoty. Podniosła nadto, że śmiertelny wypadek M. B. (1) wynikał w znacznej mierze z naruszenia przez niego oraz sprawczyń zasad BHP obowiązujących u pracodawcy. Pozwana spółka zakwestionowała także wysokość dochodzonego przez powodów zadośćuczynienia, wskazując, iż nie jest ona adekwatna do rozmiaru ich krzywdy oraz aktualnych warunków, przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa, jak również nie jest utrzymana w granicach rozsądku i stanowiłaby źródło wzbogacenia powodów.

Natomiast w zakresie roszczenia powoda D. B. z tytułu znacznego pogorszenia się jego sytuacji życiowej, strona pozwana podniosła, że wprawdzie skutek śmierci ojca utracił on szansę na wsparcie i pomoc materialną ojca, jednak z uwagi na jego wiek, to jego ojciec mógłby oczekiwać pomocy od dorosłego już syna. Ponadto argumentowała, że

powód nie wykazał znacznego pogorszenia swojej sytuacji życiowej, nie pogorszył się jego stan zdrowia, nie doznał silnego wstrząsu psychicznego. Mimo śmierci ojca nadal uprawia sport i ma wsparcie pozostałej swojej rodziny. Strona pozwana zaoferowała powodowi możliwość zatrudnienia na zasadach panujących w zakładzie pracy, jeżeli wyraziłby on na to zgodę, a podjęcie przez niego pracy z pewnością wpłynęłoby korzystnie na jego sytuację życiową, miałby on bowiem szanse nie tylko samodzielnego utrzymania się, ale i mógłby pomóc swojej matce.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. (1) był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w C. od 1989 r., zaś od 2007 r. pracował na stanowisku formierza w nawie (...). Do zakresu jego obowiązków należało przygotowywanie i wykonywanie form odlewniczych, a przy wykonywaniu pracy formierza korzystał z pomocy suwnicy obsługiwanej przez operatora.

W dniu 09.01.2009 r. na trzeciej zmianie na Wydziale Odlewni w Fabryce (...) S.A. w C. M. B. (1) i współpracująca z nim B. C. (1), zatrudniana na stanowisku suwnicowej, przepychali ważący 4 tony wózek przy pomocy suwnicy. B. C. (1) z polecenia M. B. (1) najechała suwnicą na leżący na wozie torowym pojemnik wypełniony żużlem żeliwnym, a M. B. (1) zaczął zawiesić łańcuchowe dwucięgnowe za uchwyty pojemnika z żużlem, po czym B. C. (1) suwnicą podniosła pojemnik, ustawiła za wózkiem i rozpoczęła przesuwanie wozu torowego w kierunku zamkniętej bramy, jadąc suwnicą do przodu. W tym czasie M. B. (1) stał z przodu wozu i trzymając oburącz hol sztywny na wysokości bioder pod kątem 45 stopni względem podłoża zaczął poruszać się w kierunku bramy. Wóz torowy napierany pojemnikiem z żużlem zaczął przesuwać się kierunku bramy, jednak po ujechaniu około 1,5 m nastąpiło zatrzymanie wózka, wskutek czego suwnicowa odstępiała od dalszej jazdy. M. B. (1) polecił B. C. (2), aby kontynuowała jazdę suwnicą, która ponownie ruszyła wózkem suwnicy, a pod naporem działania siły zbiornika z żużlem, wóz torowy ruszył ze zwiększoną szybkością w kierunku bramy, powodując dociśnięcie M. B. (1) do bramy. Wskutek powyższego zdarzenia M. B. (2) doznał ciężkich obrażeń ciała, skutkujących jego śmiercią w dniu 10.01.2009 r.

Do wypadku doszło wskutek wykonywania pracy przez B. C. (1) i M. B. (1) w sposób niezgodny z zasadami BHP, bowiem suwnica służyła jedynie do podnoszenia materiałów w pionie i nie można było jej używać do przepychania materiałów lub przedmiotów, gdyż takie postępowanie narażało maszynę na niebezpieczeństwo wypadnięcia z toru. Czynności przesuwania wózka transportowego przez pracowników strony pozwanej na stanowisku suwnicowych przy użyciu suwnic były wykonywane nagminnie, celem przygotowania miejsca na hali pod elementy do produkcji tubingów, bez reakcji ze strony nadzoru.

dowód: akta śledztwa Prokuratury Rejonowej w Lubinie o sygn. 5 Ds. 4/09

kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu M. B. (1) k 8

kserokopia protokołu nr (...) k 14 – 16

kserokopia zdania odrębnego członka komisji powypadkowej k 17

M. G. k 104 – 105

S. K. k 105

zeznania powodów: S. B. k 106

D. B. k 106 – 107

Zmarły M. B. (1) w dacie śmierci 10 stycznia 2009r. liczył 42 lata. Pracował w (...) S.A w C. jako formiarz i zarabiał netto około 1 200-1500 zł. Poza pracą zawodową dorabiał przy pracach remontowych i uzyskiwał z tego tytułu po 500-600 zł co dwa – trzy miesiące. Pozostawał w związku małżeńskim z I. B. , która nie pracowała zawodowo , zajmując się domem i dziećmi. Posiadał czworo dzieci : 26 letnią powódkę S. B. , 24- letnią J. B. , 22 – letniego powoda D. B. i 14- letniego M. B. (3).

W dacie śmierci M. B. (1) – 3 lata temu, powódka S. B. , z zawodu sprzedawczyni , pracowała zawodowo i zarabiała netto 1500 zł , również J. B. pracowała zawodowo , powód D. B. uczęszczał do szkoły zawodowej o kierunku sprzedawca , którą porzucił w 2009r. na dwa miesiące przed zakończeniem roku szkolnego. M. B. (1) uprawiał działkę o powierzchni 3 arów , którą I. B. sprzedała po śmierci męża.

Obecnie powódka S. B. , podobnie jak jej siostra jest osobą bezrobotną . Jest w ciąży , przed urodzeniem dziecka planuje wstąpić w związek małżeński i wyprowadzić się do przyszłego męża .

D. B. wykonywał zlecenie przy produkcji kostki brukowej w firmie (...) i zarabiał z tego tytułu 1900 zł netto .Wynagrodzenie było wypłacane w ratach , co spowodowało rezygnację powoda z tego źródła zarobkowania. Powód D. B. o 1,5 roku nie pracuje , pozostając na utrzymaniu matki . Był karany za wykroczenie z art. 87§1 kw w zw. z art. 94§1 kw związane z prowadzeniem samochodu bez uprawnień w stanie po spożyciu alkoholu , następnie za występki z art. 244kk związane z niestosowaniem się do wcześniej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów .Jako nieletni pozostawał pod dozorem kuratora sądowego. Był karany mandatowo za picie alkoholu w miejscu publicznym. Posiada wykształcenie gimnazjalne.

Strona pozwana po śmierci ojca M. B. (1) zaproponowała mu pracę na rok czasu , bez okresu próbnego ,z możliwością podnoszenia kwalifikacji. Powód odmówił przyjęcia oferty.

Rodzina B. po śmierci M. B. (1) otrzymała zapomogę losową w wysokości 6 000,00 zł oraz odprawę pośmiertną w wysokości 13 080,60 zł.

Obecnie utrzymuje się z renty rodzinnej należnej I. B. i najmłodszemu synowi zmarłego w kwotach po 800 zł .

M. B. (1) był jedynym żywicielem rodziny , był dobrym mężem i ojcem. Interesował się rodziną , spędzał z nią czas , interesował się dziećmi . Jego nagła śmierć stanowi dotkliwą stratę w sferze psychicznej rodziny, w tym dla powodów.

Dowód: zeznania świadków: D. W. k 77

J. B. k 77 – 78

I. B. k 78

potwierdzenie wypłaty zapomogi losowej od pracowników (...) S.A. k 51,

potwierdzenie wypłaty odprawy pośmiertnej k 52,

akta sprawy tut. Sądu o sygn. IIK 449/11,

B. C. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 30 czerwca 2009r. została skazana za czyn z art. 155kk , polegający na tym ,że w dniu 09 stycznia 2009r. w C. nieumyślnie spowodowała śmierć M. B. (1) w ten sposób ,że będąc zatrudniona na stanowisku suwnicowej (...) S.A. współpracując z M. B. (1) , w sposób niezgodny z zasadami BHP przemieszczała przy pomocy suwnicy torowy wóz platformowy , skutkiem czego M. B. (1) został dociśnięty dyszlem wozu do drzwi bramy zakładu , w wyniku czego doznał ciężkiego urazu brzucha w postaci masywnego krwotoku z uszkodzonych naczyń krwionośnych kręzki jelita cienkiego , który doprowadził do narastającej w krótkim czasie ostrej niewydolności krążeniowej serca , skutkującej jego zgonem.

Dowód: kserokopia aktu oskarżenia i wyroku skazującego k 9-13,

Sąd zważył , co następuje:

Powództwo S. B. oraz D. B. zasługiwało na uwzględnienie w zakresie żądanego zadośćuczynienia w kwotach po 20 000 zł na rzecz każdego z powodów , natomiast powództwo D. B. w zakresie dotyczącym kwoty 12 500 zł stosownego odszkodowania podlegało oddaleniu .

Odpowiedzialność strony pozwanej mieści się w ramach art. **435§1** k.c. , zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Dodatkowo zauważyć należy ,że zgodnie z art. 120 k.p. zakład pracy jest podmiotem wyłącznie odpowiedzialnym za szkodę wyrządzoną przez pracownika przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych osobie trzeciej , którą jest również inny pracownik zakładu .

Bezspornym jest ,że współwinną śmierci M. B. (1) zaistniałej w związku z wykonywaniem pracy u strony pozwanej jest obok zmarłego druga pracownica zakładu , pracująca na stanowisku suwnicowej B. C. (1).

Przemieszczanie platformowego wozu torowego za pomocą suwnicy było nieprawidłową w świetle zasad BHP , powszechnie wykonywaną praktyką u strony pozwanej , co jednoznacznie potwierdzają zeznania świadka M. G. ,pełniącego obowiązki zakładowego społecznego inspektora pracy , który wskazał ,że takie czynności , które poprzedzały wypadek miały tam miejsce rutynowo. Wprawdzie świadek S. K. , szef działu do spraw produkcji i odlewu u strony pozwanej zaprzeczył powyższym twierdzeniom , a Prokuratura Rejonowa w Lubinie prawomocnym postanowieniem z dnia 12 czerwca 2009r. umorzyła śledztwo w sprawie niedopełnienia obowiązków przez osoby odpowiedzialne w tym zakładzie za bezpieczeństwo i higienę pracy ,to jednak w świetle podanych wyżej okoliczności , w tym ustaleń powypadkowych brak podstaw do zwolnienia strony pozwanej od zaostrzonej , regulowanej art. 435§1 k.c. odpowiedzialności opartej na zasadzie ryzyka , która daje podstawy do takiego wyłączenia wyłącznie wobec wykazania przez nią ściśle wskazanych w tym przepisie przesłanek egzoneracyjnych : siły wyższej , wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej , za którą zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W tych okolicznościach zaistniały podstawy do roszczeń powodów względem strony pozwanej przewidzianych w art. 446§ 4 k.c.

Powodowie S. B. i D. B. jako dzieci zmarłego M. B. (1) są najbliższymi członkami rodziny zmarłego , którym należą się odpowiednie sumy pieniężne tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę – śmierć ojca. Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy) stanowiącej rodzaj rekompensaty pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym, cierpienia fizyczne i psychiczne i powinno ułatwić przezwycięzenie przez nią ujemnych przeżyć psychicznych. Pomimo tego, że przepisy prawa nie określają szczegółowo kryteriów jakimi należy kierować się przy ustalaniu wysokości należnego świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i doktrynie prawa zostały wypracowane pomocne wskazówki pozwalające na dokonanie odpowiednich ustaleń. Biorąc pod uwagę niewymierny charakter szkody niemajątkowej, zadośćuczynienie stanowi swoiste wynagrodzenie osobie poszkodowanej przeżytych cierpień psychicznych i fizycznych, przy czym wysokość takiego świadczenia powinna stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, jednakże nie nadmierną w stosunku do rozmiaru doznanej krzywdy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98) W przypadku wyrządzenia krzywdy wskutek naruszenia dóbr osobistych wysokość odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia powinna być ustalona przy uwzględnieniu rodzaju dobra, które zostało naruszone oraz charakteru, stopnia nasilenia i czasu trwania , a także ujemnych przeżyć psychicznych takiej osoby. Istotne znaczenie ma również stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste oraz cel działania wyrządzającego krzywdę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r. I CSK 159/05).

Na skutek śmierci ojca M. B. (1) – osoby w sile wieku , liczącego 42 lata powodowie jako osoby młode , wchodzące dopiero w dorosłe życie doznali wielkiej straty , cierpienia , bólu , osamotnienia wynikających z utraty osoby najbliższej , najbardziej zainteresowanej pomocą na ich rzecz w ich starcie w dorosłe życie, bezpośrednio uczestniczącej w ich sprawach z uwagą na wspólne zamieszkiwanie , więzi emocjonalne , wspólne spędzanie czasu.

Powyższe okoliczności potwierdzają zarówno zeznania powodów S. B. i D. B. jak i pozostałych świadków – matki I. B., siostry J. B., sąsiadki D. W..

W tych okolicznościach zdaniem Sądu kwoty po 20 000 zł z tego tytułu na rzecz każdego z powodów, uwzględniające już, zdaniem Sądu odpowiednie i akceptowane w okolicznościach niniejszej sprawy przez Sąd 50% potrącenie z tytułu przyczynienia się zmarłego do zaistnienia tragicznego wypadku, mieszczą się w ramach odpowiednich sum zadośćuczynienia, o których mowa w art. 446§4 k.c. Stanowiąc będą tym samym konieczną pomoc dla powodów tytułem wsparcia ich startu w dorosłe życie. Deklarowana zła sytuacja ekonomiczna strony pozwanej oraz wypłacone dotychczas świadczenia, niezwiązane z roszczeniami powodów dochodzonymi w niniejszej sprawie, nie dają w ocenie Sądu podstaw do oddalenia powództwa, bądź obniżenia żądanych kwot w tym zakresie.

O odsetkach ustawowych od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwów Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i 2 k.c.

Zdaniem Sądu nie zostały natomiast spełnione przesłanki przyznania na rzecz powoda D. B. stosownego odszkodowania, wynikającego z art. 446§3 k.c. z tytułu pogorszenia się jego sytuacji życiowej. Jak wynika z zeznań I. B. rodzina utrzymuje się po śmierci M. B. (1) z dwóch rent rodzinnych po 800 zł miesięcznie na jej rzecz oraz małoletniego syna. Suma tych kwot w zasadzie odpowiada podstawowym zarobkom zmarłego. D. B. już jako pełnoletni około 2-3 miesiące po śmierci ojca porzucił szkołę zawodową, co jednak należy zaliczyć do subiektywnej reakcji powoda, nie pozostającej w związku przyczynowym ze śmiercią ojca. Takiej okoliczności nie podnosił nawet sam powód. Z zeznań powoda D. B. należy wnioskować, że zła sytuacja materialna w jakiej się znajduje nie wiąże się ze śmiercią ojca, a jest przejawem pewnego stopnia jego demoralizacji, związanymi z nią sprawami karnymi, brakiem chęci do wykonywania pracy, choćby opłacanej ratalnie, odmową podjęcia oferowanej na korzystniejszych niż ogólnie warunkach pracy u strony pozwanej – zakładzie (...) S.A., która jest pracodawcą znacznej części społeczności chocianowskiej, do której powód się zalicza.

Orzeczenie o kosztach wydane zostało na podstawie art. 100k.p.c. i art. 113ust.1 u.k.s.c.